Romulus Lucian - Frica de viata

Moto:
"Oamenii îsi traiesc frica"
- Legile existentei -

- I -

Usa se deschise încet iar un om intra în camera. Se apropie de pat si scoase o seringa uitându-se la ea în lumina lunii. Era plina de un lichid galben. Atinse usor bratul barbatului din pat si îi injecta substanta. Presedintele se trezi speriat si sari din pat. Vru sa strige dupa garzi dar nu mai avea forta. Cazu pe podeaua camerei. Omul se apropie si-l ridica în spate apoi porni pe culoar trecând pe lânga cei doi paznici care dormeau. Pe jos, lânga cei doi, era o sticla din care curgea un lichid rosu. Vinul avea somnifer în el.
În parcarea din spatele cladiri se afla o masina. Omul se apropie si-l urca pe presedinte în aceasta întânzându-l pe bancheta din spate. Se uita în jur sa vada daca era cineva apoi porni masina mergând spre imensul zid care se vedea la orizont. Traversa straziile luminate de reclamele magazinelor. Trecu prin fata caselor albe cu doua etaje care strajuiau drumul spre zid. Era cel mai frumos cartier care exista. Ajunse la o intersectie si opri la semafor. O masina de politie trecu prin intersectie si nu se opri. Rapitorul porni masina mergând mai departe. Se apropie de zidul care avea câteva sute de metri înaltime. Pe de o parte se vedea zidul alb iar pe cealalta parte vilele cu piscina ale locuitorilor. Si-ar fi dorit sa locuiasca si el acolo, dar el se nascuse dincolo de zid, acolo unde fusese cândva o lume minunata. Acolo unde fusese civilizatia cu mult timp în urma. Se apropie de padurea care crescse lânga zid si trecu cu masina printre copaci. Undeva acolo se afla si o spartura. Locul prin care el intrase în oras. Era singura cale de acces între oras si restul lumii. Constructorii nu avusesera grija sa-l faca bine ci cât mai repede. Trebuiau sa desparta cât mai repede cele doua lumi. Aceasta greseala îl costase enorm. Îi costase chiar viata presedintelui.
Rapitorul opri masina si se mai uita o data la luminile orasului. Cât timp îl spionase pe presedinte se obijnuise sa traiasca acolo dar trebuia sa se întoarca. Accelera si disparu în bezna fostei lumi.

- II -

Drumul era lung si obositor dar, stind ca îl avea pe presedinte în masina, acest lucru nu mai conta. Era chiar usor dupa ce statuse ascuns aproape o luna în "Orasul Lumini". Rezistase o luna fara sa fie descoperit. Daca un agent al orasului era trimis în lumea de jos nu ar fi rezistat nici cinci minute dar el se nascuse în lumea de jos. Lume de jos care odata era mult mai frumoasa decât orice oras. De câtiva ani, de la marea explozie, el se obijnuise cu viata traita la limita, putea supravietui în orice conditi si oricât.
Zona acoperita de nori rosiatici ocupa întreg orizontul. Nici macar o stea pe cer. Poluarea împiedicase de câtiva ani razele soarelui sa ajunga pe pamânt. Intra în oras si accelera lovind tot ce-i iesea în cale. Ura

sa faca asta dar daca ar fi mers încet ar fi atras atentia asupra lui si ar fi fost omorât. Lovi doi oameni. În urma lui mai multe masini traversara intersectia si se lovira între ele. Soferii care scapasera iesira din acestea si începura sa se împuste între ei. Erau lucruri normale în lumea de jos.

Ajunse aproape de locul unde urma sa stea cu presedintele. Avea un plan, mai bine zis o promisiune de îndeplinit. Era o misiune foarte grea, trebuia sa... dar ajunse si alunga aceste gânduri. Intra cu masina pe o alee întunecata si stinse farurile. Înainta pâna masina se lovi de un perete.
Primul lucru pe care îl facu fusese acela de a-l închide pe presedinte într-o camera fara geamuri. Puse zavorul la usa apoi aprinse un bec care se afla deasupra unui planseu de lemn. Întinse mâna si ridica de pe birou o fotografie înramata.
- Acum ce fac? Ti-am promis… o sa fie greu, dar trebuie sa o fac.

Se ridica de pe scaun si atinse câteva articole din ziare care erau prinse de planseul de lemn. Toate vorbeau despre un om care schimbase cursul omenirii. Marea explozie a pamântului. Îl întelegea pe acel om, doar patise si el acelasi lucru. Ridica din nou poza si se apropie de usa camerei în care era închis presedintele. Atinse usor imaginea fetei din poza. Ar fi vrut sa fie cu ea dar ca în orice razboi, mureau si oameni nevinovati.
A doua zi trebuia sa o faca. Avea cea mai grea misiune pe care o putea primi unul din lumea de jos.

- III -

Se trezi speriat. Cineva izbea în usa de metal. Sari la masa si îsi lua pistolul. Se uita în jur si observa ca presedintele izbea în usa.
- Ce vrei? întreba rapitorul cascând.
- Daca-mi dai drumul acum agentiile de securitate te vor lasa în viata.
- Care agentii?
- Cele...
- Care mai mult ca sigur nu te vor cauta aici. Acum fa liniste înainte sa mergem în oras.
- Ce sa facem în oras?
- Mai întâi vom mânca apoi voi face ceea ce trebuie.
- Pot sa mor si fara sa manânc.
- Dar cine a zis ca vei muri. Vei trai doar cea mai interesanta experienta din viata ta. Vei vedea cum este sa-ti fie frica de viata.
- Ce sa fac?
Omul nu-i raspunse. Se apropie de pat si lua fotografia. O puse pe masa apoi îsi mai lua o arma cu el. Îsi puse haina de soldat apoi se apropie de usa ridicând zavorul.
- Sa mergem sa mâncam, vei avea nevoie de energie pentru a supravietui.
Îi deschise usa si îi facu semn cu arma sa porneasca spre o masa unde se aflau niste haine rupte si murdare. Asa nu vei atrage atentia.
- Atentia cui?
- O sa vezi. S-ar putea sa ai un soc dar ca si mine, te vei obisnui.

- IV -

Dupa o jumatate de ora masina strabatea în viteza strazile. Presedintele privea îngrozit pe geam. Nu-i venea sa creada ceea ce vede. Oameni care erau fugariti, masini în flacari, explozi în casele care mai erau cel putin întregi si gunoaie ce acopereau fostul asfalt. Aproape peste tot predomina rosul. Nu-i venea sa creada ca exista o astfel de lume.

Oprira masina lânga un zid aproape daramat. Coborâra din masina iar pe lânga rapitor trecura doi batrâni care împingeau un carut. Erau locuitori ai strazilor care îsi carau ultimile amintiri ale vieti lor. Ofta apoi se uita la zidul rosu ars de fum.
- Aici vom lua masa si... nu încerca sa fugi, nu ai unde.
- Daca este sa fug trebuie sa am stomacul plin pentru a o face.
- Atunci sa coborâm.
- Unde?
- În canal, cum unde?
- Unde... vru sa întrebe presedintele privind canalul. Nu-i venea sa creada.

Coborâra treptele ajungând într-un tunel ce parea fara sfârsit. Pe lânga picioarele lor trecura în fuga câtiva sobolani iar presedintele tipa. Omul nici nu-i observa. Pornira spre un bec aprins care era în fata unui alt tunel. Se oprira la capatul acestuia de unde se vedea o scara care urca undeva la nivelul solului. Într-un minut ajunsera într-o sala fara usi sau geamuri. Erau în spatele zidului. Sala adapostea mai multe mese murdare pe care se aflau tot felul de resturi. Pe câteva mese dormeau oameni cu sticla în mâna. Undeva într-un colt sub un reflector alb era o improvizatie de bar. Se apropiara iar omul facu un semn barmanului care îl întreba daca vrea acelasi fel ca întotdeauna.
- Da, si adu-i si lui unul. Barmanul îl privi din cap pâna în picioare pe presedinte apoi spuse privind undeva în dreapta:
- Nu-i de aici, esti sigur ca merita sa irosesc mâncarea?
- El o merita mai mult decât mine. O sa întelegi de ce când va veni timpul.
- Bine, asta pentru ca am încredere în tine.
- Ne gasesti la o masa.

Se asezara într-un colt de unde se vedea intrarea în local.
- Asa vom fi pregatiti sa fugim.
- De cine si unde? Cum te cheama? Ce vroia sa spuna prin faptul ca iroseste mâncarea pe mine? Ce...
- Mai usor! Vom fugi de oricine oriunde.
- Adica?
- Numele meu este... Fara Nume. Cât despre mâncare, aici este mai greu. Îi vezi pe cei de pe mese?
- Da.
- Ce observi la ei?
- Parca ar dormi dar daca... cum reusesc sa tina sticla în mâna daca dorm? Când dormi nu...
- Ei nu dorm. Nimeni nu mai poate dormi. Nu este sanatos. Daca reusesti sa dormi o ora esti "un domn".
- Adica?

- Când a spus ca nu vrea sa iroseasca mâncare pe tine se referea la faptul ca îti putea oferi mâncare cu un praf care te introducea într-o stare de relaxare totala în timp ce esti mai treaz ca niciodata. Un fel de drog care îi face sa se obijnuiasca cu soarta. Cei care daca la început luau aceasta mâncare o faceau doar pentru a rezista în orasele de jos acum o manânca pentru a nu mai simti când sunt omorâti. Sau cel putin cei care nu au reusit nimic în viata.
- De ce, aici sunt si persoane care reusesc în viata?
- Bineînteles, cei de care trebuie sa fugim.
- Adica?!?
- Mai târziu, ne-a venit masa. Înca ceva, într-un fel drogul le face bine, spuse Fara Nume sorbind lichidul prin pai. Ce-i invidiez.
- Dar cum poti...
- Poate o sa o fac si eu dar dupa ce termin cu tine si...
- Ma refeream la mâncare, cum poti mânca asa ceva? E scârboasa! exclama presedintele privind lichidul maroniu din castron. Observa parca si ceva alb care se misca.
- O sa te obijnuiesti. Are gust de pui. La ce te uiti? Bea-l ca el nu se va bea singur.
- Dar...
- Crede-ma, o sa ai nevoie de energie sa supravietuiesti... asta daca vrei... vrei? îl întreba privindu-l în ochii.
- Sper ca totul este un vis, sper sa fiu în patul meu unde...
- Ai pat? De zece ani nimeni nu a mai avut un pat. Presupun ca ai perdele, masuta cu veioza, covor si propria ta baie.
- Cam asa ceva.
- Cât te urasc dar în acelasi timp vreu sa fiu în locul tau. As vrea sa te omor dar nu pot.
- Atunci da-mi drumul.
- Nu înca, nu ti-a venit timpul.

Terminara masa si plecara de acolo. Presedintele bau lichidul spunând ca este ciudat dar gustos. Oricum îi provocase o ameteala si o durere de stomac cumplita. Fara Nume îl ajuta sa urce la sol si plecara cu masina.

- V -

- Ce te face sa crezi ca nu voi fugi? întreba Presedintele privind pe geam.
- Sa zicem ca vei reusi sa fugi, unde te vei duce?
- Înapoi în... nu stia ce sa spuna. Nu pentru ca nu stia unde ci cum sa ajunga acolo.
- Oarsul tau? "Orasul Lumini"?
- Nu stiu sa ajung acolo, dar pot cere indicati si...
- Poti cere sa fi omorât, este mult mai usor. Si ca sa fiu cinstit daca nu o ceri tu o vor face ei din placere.
- Ce tot privesti asa sumbru viata. Priveste si lucrurile frumoase. Distractia. De ce îmi arati numai lucruri urâte. Arata si ceva frumos. Acum!
- Vrei ceva frumos? Îti voi arata, daca nu ma însel, azi o familie de opt persoane se va muta într-un nou apartament. Este un lucru foarte rar aici dar si interesant. Daca ne grabim prindem locuri în fata.

Ajunsera în fata unui bloc. Câteva persoane zdrentuite se uitau spre acoperisul blocului. Asteptau din clipa în clipa sa înceapa. Era unul din lucrurile rare dar care meritau traite. Cei care se mutau erau adorati de ceilalti. Toti vroiau sa fie în locul lor. Cei doi se amestecara în multime.
- Trebuie sa înceapa, spuse Fara Nume.
- Ce?
- Mutarea în noul apartament.
- Unde sunt masiniile cu mobila, membri familiei care se muta, fosti locatari...
- Pe fosti locatari o sa-i vezi în mod sigur, vor fi aruncati pe geam.
- Glumesti!?!
- Tu de ce crezi ca cei care se muta în apartamente sunt adorati de toti?
- Nu stiu?
- Pentru ca ei se lupta pentru aceste apartamente cu pretul vieti. Ultimul apartament al blocului este ca o fortareata. De acolo poti supravietui mai usor. Cine ajunge acolo poate controla tot blocul. Iar în clipa în care ai ajuns acolo trebuie sa-l aperi tot cu pretul vietii...
- Am spus ca vreau sa vad ceva frumos, distractia...
- Asta este partea frumoasa a vieti noastre. Asistam la mutarea unei familii într-un nou apartament.
- Înseamna ca voi nu aveti nimic frumos. Ce viata...
- Si nu ai vazut tot...
- Care este cel mai îngrozitor lucru de la voi de aici.
- Acela va fi ultimul lucru pe care ti-l voi arata. Dupa ce-l vezi vreau sa pleci de aici.
- Atunci sa plecam de aici înainte sa... Presedintele nu-si termina cuvintele ca doi oameni trecura prin geamurile apartamentului si se izbira de asfaltul crapat. Cei care asistasera alaturi de ei începura si-i aplaude pe noii membri ai aparatamentului care aveau acum drept de viata asupra sotiei si copiilor fostului propietar.

Grupul de oameni se risipise de mult. Fara Nume era în masina în timp ce presedintele nu se misca din locul unde se aflase mai devreme. Privea cele doua corpuri strivite de asfalt. Nu vazuse niciodata asa ceva în viata lui. Nu se mai putea misca. Nu credea ca exista asa ceva. Se apropie încet de masina si se urca. Tot drumul spre urmatorul loc al calatoriei lor, presedintele nu mai spuse nimic.

- VI -

- Voi nu aveti soare aici?
- Nu prea, când este ziua cerul devine ceva mai transparent. Parca am fi acoperiti de o cupola rosie maronie prin care soarele încearca sa treaca. Totul capata o nuanta ciudata. La început te vor ustura ochii dar te vei obijnui. Si cam ar trebui pentru ca mai ai multe de vazut.
- Ca de exemplu grupul acela de oameni care se apropie?
- Sa nu vorbesti cu ei. Nici macar sa nu te uiti la ei. Sa mergem!
- Sunt asa periculosi?
- Sunt aceia care în trecut faceau parte din oamenii de stiinta. Acum ei au o mare putere asupra oameniilor. Unele din experimentele lor au fost adaptate societatii si acum avem doar de suferit. Aceia pe care i-ai vazut se ocupa de extractia creierului.

- De ce?
- Ai auzit! Asa cred ei ca te ajuta sa supravietuiesti. Îti este scos creierul. Cica suporti mai bine dar se stie ca se fac experimente pe creierele oameniilor. Se pare ca acesti fosti oameni de stiinta cauta o metoda pentru a salva tot ce este în creierul unui om si astfel dupa ce lumea îsi va reveni ei sa renasca. Dar fac asta pe seama noastra. Câti prieteni au apelat la ei pentru ca nu mai suportau.
- Dar nu este asa greu sa rezisti. Vorbesti cu unu sa-ti faca rost de mâncare, gasesti un loc la ultimul etaj si esti bine. Ce tot dai cu viata greu de suportat. Deja m-am obisnuit.
- Atunci esti pregatit sa vezi mutantii.
- Ce sa vad?
- Ajungem acolo în câteva minute.

Pornira pe strazi traversându-le în viteza. Fara Nume nu opri pentru nimic. Tot ce facea era sa accelereze. Mereu mai repede.
- Este chiar obligatoriu sa mergem asa?
- Daca mergem încet riscam sa fim atacati si jefuiti iar daca avem noroc poate murim.
- De ce traiesti totul asa sumbru? Fii mai vesel! spuse presedintele. De fapt o facea pentru el. Îi era frica. De câte ori îi spunea lui Fara Nume sa fie vesel tremura, stia ca nu mai exista nimic care sa-l faca fericit. Viata însusi era moarta.
- Ai fost vre-o data în locul celui care a aruncat jumatate din planeta în aer? Ai fost vre-o data în locul meu? Ti-a murit cineva drag în razboiul dinaintea exploziei, ti-a murit cineva în explozie?
Presedintele nu putea raspunde. Nu avea cum si ce.
- Nu! Bineînteles, cum pot sa te întreb asa ceva. Tu ai locuit în zonele neafectate. Ai facut parte din primi locuitori ai "Orasului Lumini". Ai avut tot ce-ai vrut. Bine ca nu putem ajunge lânga ei. Chiar daca am fi ajuns ar trebui sa-mi dau viata pentru tine. Trebuie sa te întorci acasa.
- Daca tot îmi dai drumul de ce nu o faci acum?
- O sa întelegi dupa ce vezi, dupa ce-i vezi pe... Uite-i! striga Fara Nume în timp ce opri masina. Undeva la câteva sute de metri de ei se misca ceva. Ceva prea îngrozitor chiar si pentru niste mutanti.
- Doamne! Ce sunt aia? De ce se misca gramada aia de gunoi si pamânt.
- Sunt mutantii, cei care au suferit mutatiile genetice.
- Dar sunt mai mult decât mutanti. Nici nu zici ca au fost oameni. Cum au ajuns asa?
- În urma exploziei. Ei sunt cei care se aflau în zonele cu poluare chimica. Explozia le-a fost fatala.
- Stai putin, vrei sa spui ca este vina noastra, a celor din "Orasul Lumini"?
- Da, toti cei care sunt acolo au pornit razboiul si tot ei o duc mai bine.
- Totul este din cauza celui care a aruncat centrul politic în aer.
- Te-ai întrebat de ce a facut-o?
- Nu.
- Pentru ca familia lui a fost omorâta în razboiul de sase ani. Timp de sase ani a fost departe de familia lui. Timp în care a devenit cel mai bun. Ajunsese general omorând pentru voi iar când orasul lui a fost atacat nu ati trimis nici un soldat sa-l aparati.
- Dar pentru asta nu trebuia sa ne omoare pe toti...

- Si eu as fi facut la fel. A încercat sa distruga totul. Sa întors acasa pentru a-i muri sotia în brate. A încercat sa faca liniste. Sa distruga totul pentru a fi pace. Pentru a nu a mai exista nimic pentru care sa va bateti.
- Cam aiurea planul lui...
- Ce-ai face daca familia ta va fi omorâta?
- Nu va fi pentru ca...
- Te-am rapit cu toate ca paza orasului este foarte buna?
- Da... raspunse presedintele privind în gol.
- Deci?
- Nu stiu... în orice caz nu asa... sau poate... nu stiu.
- Ironia este ca singurele imagini ale centrului politic sunt cu el. L-ai vazut pe acoperis? Înainte de explozie a ridicat mâinile spre cer. Satelitul a îndepartat cadrul tocmai când centrul a explodat. Sa vezi un centru de sute de mii de hectare sarind în aer. Toata cladirea era plina de explozibil. Îti dai seama câti oameni l-au ajutat sa o faca? Îti dai seama câti erau de acord cu el? Ai vazut cum s-a întins explozia? Cum totul era prins de flacari? Sa stai pe scaun si sa vezi cum pe partea cealalta a pamântului totul este retezat?
- A folosit cel putin zece bombe atomice.
- Nimeni nu a mai fost acolo de zece ani. Se zice ca este un crater care aproape a ajuns în centrul pamântului.
- Nu are cum. O astfel de explozie nu poate face asta. Nu a fost chiar asa de grav. Oricum sunt radiatii, nu poate ajunge nimeni acolo.
- Cu ajutorul celor din "Orasul Lumini" putem reface totul dar nu va gânditi de cât la voi.
- Nu-i adevarat noi...
- Atunci explica de ce de aproape cinci ani va dezvoltati neîncetat si ati ajuns mult mai dezvoltati tehnologic decât înaintea razboiului. Cu ce aveti acum puteti reface planeta. De ce nu o faceti?
- Nu ne am gândit...
- Exact cum ma asteptam. Înainte sa plecam vreau sa-ti mai arat ceva desi nu ar trebui.
- De ce?
- Uite acolo jos.

Undeva pe un morman de ruine era un om care cauta ceva. Un mutant se apropie de el încet si se întinse pe jos. Nici nu se mai deosebea de gunoi si moloz. Mutantul era o masa de moloz combinat cu celule umane. O materie menajera vie care mai avea doar primul instinct. Acelea de a omorâ. Mutantul astepta ca omul sa se apropie apoi sari omorându-l. Mai multi mutanti venira în graba si începura sa traga fiecare în alta parte de corpul neînsufletit al omului. Îl sfâsiasera. Presedintele se întoarse sa-i vorbeasca lui Fara Nume dar acesta nu mai era lânga el. Se uita în jur speriat si-l vazu lânga masina asteptându-l.

- VII -

Nu-si spusesera nici un cuvânt. Fara Nume era atent la condus.
- Daca nu arunca centrul politic în aer nu se întâmplau toate astea. Oricum de zece ani este pace si...
- Este pace? Esti sigur? Eu cred ca razboiul continua si este mai adevarat ca oricare altul.

- Daca este adevarat înseamna ca mai sunt trupe care înca lupta pentru pace si...
- Trupe sunt, dar nu lupta pentru pace ci pentru ele si fericirea lor. Razboiul continua dar nu pentru un anumit presedinte sau guvern care vrea sa faca afaceri cu arme ci pentru trupe însusi. Soldati care au fost prinsi în acest razboi. Soldati care nu mai au unde sa se întoarca si au transformat totul în lupta lor. Razboiul continua între soldatii si oamenii care vor sa supravietuiasca. Uite acolo în colt, ce vezi? întreba Fara Nume încetinind.
- Niste tineri care... de ce-i omoara pe batrâni?
- Pentru economie la mâncare. Pentru lipsa de griji. Te poti descurca mult mai bine fara sa ai grija batrânilor care de abia mai merg sau fug. Care nu se pot apara. Mai bine îi omoara familia.
- Dar de fata sunt si copiii.
- Sunt copii întradevar dar doar cu... Nu stiu sa explic, dar stai sa-l chem si vei întelege. Hei vino putin! striga Fara Nume. Vreau sa te întreb ceva. Copilul îi privi mirat apoi se apropie speriat.
- Are încredere în tine, spuse presedintele privindu-l pe Fara Nume.
- Nu are încredere în mine, îi este frica ca daca nu face ce-i spun îl pot omorâ. Îi este doar frica. Atâta tot. Întreaba-l de scoala.
- Ce-ai mai învatat la scoala?
- Ce este scoala?
- Nu sti ce este scoala?
- De aproape cinsprezece ani nimeni nu s-a mai dus la scoala. De când a început razboiul siguranta lor era foarte mica asa ca parintii i-a tinut acasa. Dupa explozie nu a mai fost chiar nimeni. Cine mai avea nevoie?
- Glumesti nu?!?
- Nu prea.
- Un copil asa frumos nu se duce nici macar la scoala si nici nu stie ce este aia. As vrea sa-i ajut dar chiar nu stiu cum. Uite îti dau haina mea albastra, spuse presedintele.
- Ce înseamna albastru? întreba copilul privindu-l.
- Albastru este... Nu sti ce este albastru?
- Nu?!?
- Este o culoare. Ce culoare are bluza ta?
- Nu stiu, raspunse baiatul privind cârpele cu care era legat la picioare.
- Vorbeam despre ceea ce ai pe tine... bluza!
- Nu are rost, sa mergem mai departe, spuse Fara Nume pornind motorul masinii.
- Dar...
- Iese soarele si riscam sa ne întâlnim cu soldatii razboiului.
- Aceia care continua sa lupte.
- Aceia care nu vor înceta acest razboi.
- Este ciudat. Nu prea îmi vine sa cred ca asta este viitorul unui razboi planetar.
- Si ce te asteptai, flori, porumbei, fericire?
- Nu, dar nici asa si...
- Toti cei care puteau lupta au plecat. Copii au fost tinuti acasa pentru siguranta, femeile lucrau în fabrici de armament care erau bombardate omorându-le cu sutele si lasând copii orfani. Tatii lor mureau pe front pentru o cauza care se stinsese cu trei ani înainte de explozie. Luptau dar nimeni nu mai stia de ce. Nu s-a încercat decât o distrugere a celor slabi. Au început cu o tara marunta si au sfârsit cu jumate de glob

distrus în totalitate. Daca populatia era decimata, cine a mai ramas sa aiba grija de orase, de oameni? Cine sa se asigure de continuitatea vietii? Iar daca razboiul a durat aproape timp de saisprezece ani nimeni nu a facut nimic. Nu s-a mai muncit decât în lagare. Cel putin de cinci ani nu se mai face nimic. Daca mai existau persoane care vroiau sa faca ceva au abandonat ideea dupa ce munca lor a fost distrusa de trupele si soldati trimisi sa-i elibereze. Soldati care au vrut sa se îmbogateasca de pe urma acestui razboi. Soldati ca cei care vin.
- Daca le spun ca sunt presedintele poate ne...
- Vor captura si vor cere o rascumparare enorma apoi ne vor omorâ. Hai mai bine în subsolul cladiri de acolo.
- Vom fi în siguranta acolo?
- Nu.

- VIII -

Coborâra în graba scarile pe care alunecara de câteva ori. Era bezna. Ajunsera într-o camera iar presedintele începu sa caute pe pereti un întrerupator.
- Ce bezna este aici. Nu poti aprinde chiar nici un foc?
- O voi face dar tot ce vei vedea va fi doar tristete.
- De unde sti ce voi vedea eu? întreba mai mult rastit presedintele.
- Pentru ca si eu am trecut prin asta. Priveste! Erau într-un subsol de cladire unde erau mai multe fete. Stateau ascunse dupa bucati ale tavanului care cazuse. Unele femei mai batrâne stateau între ei si fetele mai tinere. Acestea aveau în mâini tevi pe care mai mult ca sigur le-ar fi folosit pe post de arme.
- Tu numesti asta tristete? Aveam fantezi legate de camere pline cu fete...
- Tu numesti asta fantezie? Un grup de femei care au apartinut toate aceluias om si care au fost folosite pe post de sclave?
- De unde sti?
- Singurele grupuri de femei care mai sunt singure sunt cele care au apartinut cuiva care trebuia sa le apere dar acesta a fost omorât. Acum se ascund de cei ce le cauta.
- Cum le apara daca spui ca le folosea pe post de sclave?
- Tu nu ai grija de sclavi tai? Nu te asiguri ca nu vor fi furati? Soldatii pe care i-ai vazut au zeci de lagare pline de femei. O data am ajutat si eu la distrugerea unui astfel de lagar. Pâna mâine trebuie sa-ti arat tot ce am de aratat pentru ca am promis unor prieteni ca voi merge cu ei sa distrugem alt lagar.
- Si în aceste lagare ce se întâmpla?
- Sunt trasformate în soldati care îl vor apara pe sef. Daca nu o vor face vor fi omorâte. Cel mai bine este sa te culci. Mâine avem de terminat calatoria.
- Si cu ele ce se va întâmpla? întreba presedintele dar Fara Nume nu-i raspunse. Astepta raspunsul dar nu-l primea. Se uita la una din fetele din fata lui. Focul care era în mijlocul camerei dadea o nota stranie încaperii. Presedintele ar fi vrut sa se apropie de ele, sa vorbeasca despre orice, sa le duca în orasul lui. Nu-i venea sa creada ce vede. În lumea lui femeile erau egale cu barbatul. Aveau functii mai mult decât importante iar aici...

- IX -

Fara Nume se trezi si-l gasi pe presedinte privind pe geamul care dadea spre nivelul solului. În timp ce se ridica de jos presedintele se apropie de el.
- Am încercat sa fug dar nu stiu drumul spre casa.
- Ti-am spus ca te duc eu înapoi dupa ce termin.
- Stiu dar... ce ironie. Sa am ocazia sa fug si sa nu stiu sa o fac.
- Uite! Râd!
- Nu mai sti de gluma?
- Nu am mai râs ce câti-va ani buni. Nu am avut de ce si mai ales cu cine.
- Nici eu nu as pierde timpul cu râsul când stiu ca exista astfel de camere pline de...
- Chiar nu întelegi? Aici nu mai exista dragoste sau iubire.
- Da, vezi sa nu, hei tu de acolo, unde este iubitul tau? Ai un prieten nu-i asa? Sti ce este iubirea? Fata îl privea parând sa-l înteleaga. Presedintele crezu ca îi este frica sa raspunda asa ca-i spuse sa aiba încredere în el.
- Nu de încredere am eu nevoie. Acum nu mai avem nevoie de iubiti sau dragoste. Daca reusim sa apucam ziua de mâine tot ce vom face este sa ne pregatim pentru urmatoarea. Asa ca, ce este iubirea asta de cara ma întrebi?
- Nu are rost sa continui, chiar daca vrei o prietena numai pentru tine nu ai cum sa... Nu prea stiu sa-ti explic. Trebuie sa o aperi, sa-i asiguri un loc de dormit si cel putin o masa pe zi. Nu vei reusi indiferent cât te vei stradui iar ele stiu asta.

- X -

Stateau în mijlocul strazii si priveau. Era asa pustiu. Undeva în departare se auzeau tipete si focuri de arme.
- De ce trebuie sa se întâmple toate astea. Voi încerca sa fac ceva dar pentru asta trebuie sa ma întorc.
- Te vei întoarce chiar în seara asta.
- Ma duci acasa?
- Da!
Pornira spre zidul alb care se vedea la orizont. Mergeau tot înainte apropiindu-se de zid. Traversau straziile fara sa priveasca. Fiecare stia ca în spatele zidului este sansa lor de salvare. Tot ce spera presedintele era sa ajunga acolo si sa faca ceva.
Opri masina lânga zid si-l ajuta pe presedinte sa se catere pe acesta. Scara pe care o lasasera constructorii era înca acolo. Era ruginita dar înca mai putea fi folosita. Ajunsi sus presedintele privi mândru la orasul lui. Fara Nume îi facu un semn la care presedintele ramasese fara cuvinte. De pe zidul pe care se afla privelistea era îngrozitoare. Pe de o parte un oras frumos luminat, plin de viata iar de pe alta parte un negru brazdat în anumite locuri de flacari rosiatice de la cladirile în flacari. Se uita la zidul pe care se afla. Un zid pe care se aflau filtre de aer pentru a nu lasa norii toxici sa treaca. Zidul care nu avea nici macar o poarta prin care sa se treaca dintr-o lume în alta. Era orasul si restul lumi.

- Asta era acel lucru care spuneai ca este cel mai rau? întreba presedintele aratând spre cele doua lumi.
- Nu. Mai sunt foarte multe de aratat. Dar trebuie sa plec. Ti-am spus ca trebuie sa merg într-un lagar sa salvez pe cineva.
- Pot sa merg cu tine?
- Poftim?!? exclama Fara nume. Nu se asteptase. De ce?
- Vreau sa stiu mai multe, sa vad mai multe pentru a întelege cum sa repar tot raul. Vreau sa te ajut! Fara Nume se uita în ochii presedintelui. Nu mai erau aceiasi care erau la început. Ceva se schimbase. Aproape reusise. Se uita la cer întrebând din priviri "De ce?" apoi spuse:
- Vino, avem multa treaba.

- XI -

Erau pe un deal de unde priveau curtea îngradita. Nu era mare dar cât sa încapa în ea o casa de lemn cu veranda si câteva zeci de fete care erau întinse pe jos.
- Asta este un lagar?
- Da, ce credeai ca este? Bine, nu este chiar un lagar dar nimeni nu-i putea da un nume unui astfel de loc.
- Dupa cum arata pare o casa de la tara care are curtea îngradita.
- Stiu dar le vezi pe fetele care stau încolonate si fac înstructie? Ele sunt viitoarele scuturi vi ale celui care locuieste în casa.
- De ce nu-l omoara si fug de acolo? Doar sunt câteva zeci.
- Pentru ca... O sa-ti arat pe cei care se numesc "Mascatii". Acesti introduc, cu ajutorul celor care fura creiere, cipuri organice în sângele fetelor. Daca vor sa fuga sau sa-l raneasca pe seful lor, vor muri.
- Stai putin sa înteleg. Au cipuri organice? De unde?
- De la cei care fac trafic cu tot felul de aparate si tehnologie din "Orasul Lumini". Aveti si voi oameni în oras care continua sa sustina razboiul.
- De ce sa faca asta? Nu este normal, spuse presedintele încruntându-se la Fara Nume.
- Atunci când vor veni, locul este daja curatat de oameni nedoriti. Nu le va cere nimeni socoteala si nu se va împotrivi nimeni când vor ocupa orasele de jos.
- Cina sa vina?
- Cei care sponsorizaza razboiul. Acum depinde cine cu cine tine si...
- Dar nu este un concurs pentru a tine cu cine vrei!
- Razboiul este
- Asta nu stiam.
- Nu sti multe lucruri. Sa mergem, au venit masinile.

Pornira spre coloana de trei masini care sosise. Erau doua foste masini de politie si o limuzina neagra. Soferul le deschise usa.
- Eu ma voi da drept conducatorul unui alt lagar si voi spune ca vreau sa cumpar fete. Dupa ce gasesc aparatul cipurilor si îl distrug, ceilalti îi omoara pe cei care conduc lagarul.
- Nu-i mai spune lagar. Nu este asa. Este doar un loc unde...
- Daca nu te supui esti omorât.

Masinile intrara în curtea îngradita. Fara Nume coborâ din masina apoi porni însotit de o fata din garda lui personala spre casa de lemn. Presedintele coborâ si el din masina iar soferul îi oferi un pistol în asa fel încât ceilalti sa nu vada. Era liniste. Presedintele privea în jur. Vazu fetele care erau asezate pe jos. Asteptau sa vada ce soarta au. Usa casei se deschise iar un tip cu sase burti cazu pe veranda. Cei trei baieti care lucrau pentru acesta nu întelegeau ce se întâmpla. Fara Nume iesi în pragul usii având într-o mâna un pistol cu amortizor iar în cealalta mâna aparatul cipurilor. Ridica aparatul apoi îl izbi de pamânt. Cei trei ridicara armele sa-l împuste pe Fara Nume dar fetele care statusera jos sarira la ei. Erau libere. Aparatul fusese distrus. Îi sfâsiau pe cei trei. Fara Nume se apropie de presedintele care îl întreba:
- Cu asta te ocupi?
- În timpul liber.
- Mai sunt doi! striga o fata în clipa în care doi tipi iesira din casa. Doi tipi mai grasi decât cel pe care îl omorâse Fara Nume. Presedintele din instinct se puse în fata fetei care se afla lânga el si trase în acelasi timp cu Fara Nume. Ce-i doi cazura la pamânt în timp ce presedintele încremeni.
- Gata a trecut. Nu este asa greu sa omori pe...
- Nu... în... spate... Fara nume se uita si observa ca fata pe care el o aparase îl tinea de mijloc stând strâns de el. Îi fusese frica ca o sa fie împuscata sau poate... nu mai întâlnise pe nimeni care sa sara în fata ei pentru a o apara.
- Acasa nu o poti lua, doar esti casatorit si...
- Nu sunt, de fapt nu am avut nici o prietena în viata mea.
- Glumesti, nu!?!
- Ce trebuie sa fac? Fara Nume chiar nu stia ce sa faca iar presedintele nici atât.
- De asta ai spus ca ai fantezi cu camera plina de...
- Îhâ.
- Faci ce vrei, oricum trebuie sa-ti arât mai multe locuri înainte de-a te întoarce.
- O iau cu mine. În oras va fi mai bine decât aici. Apoi voi face ceva si pentru ceilalti, îti promit...
- Nu de promisiuni am nevoie ci de fapte.
- Atunci sa mergem în oras, al meu!

Cei trei plecara cu limuzina lasându-i pe ceilalti din echipa sa le ajute pe fete sa plece de acolo. Trebuia sa le duca într-un adapost.

- XII -

Goneau pe strazi tot mai departe de zid. Se apropiau de bezna care se întindea în fata lor.
- Vom merge pâna aproape de un fost centru comercial. Trebuie sa-ti mai arat ceva apoi... Poti face ce vrei.
- Ce se întâmpla la centrul comercial?

- Cei care se ocupau de aparatele holografice, hackeri si creatori 3D au creat o alta lume bazata pe informatia pe care o fura din orasul vostru. Sunt cei care se intituleaza "Visatorii".
- Visatori? întreba fata.
- Da, te introduc cu ajutorul unor aparate într-o alta lume unde totul este frumos. Un fel de realitate virtuala din pacate este mai mult realitate decât virtuala.
- Adica? întreba presedintele neîntelegând.
- Vei întelege când ajungi acolo. Imaginiile fac mai mult decât o mie de cuvinte.

Oprira în fata unei cladiri de trei etaje care arsese, peretele era carbonizat. Fara Nume îi conduse pe cei doi în spatele cladiri unde le arata lazi pline de cadavre.
- Asta este realitatea.
- Dar spuneai ca sunt introdusi în...
- Aceste lazi dupa ce sunt omorâti. Ce-ai vazut pe intrarea în cladire?
- Un semn pe care scria ceva legat de cine intra sufera sau ceva de genul asta.
- "Cine intra moare", spuse fata.
- Daca scrie asta, oamenii de ce mai intra?
- Pentru ca nu stie nimeni sa citeasca. Cei care intra aici stiu doar ca sunt bagati într-un fel de aparat de visare unde totul este bine.
- Dar de fapt sunt...
- Exact. Li se ia banii sau ce li se ofera în schimb apoi îi omoara.
- Si astfel ei vor avea mereu aparate disponibile pentru a-si satisface toti clientii.
- Si cifra de afaceri creste fara sa scada niciodata.
- Ce lume ciudata. Ai avut dreptate chiar ca este greu sa supravietuiesti. Sau mai bine zis supravietuieste cel mai puternic.
- Am o întrebare, spuse Fara Nume catre fata care venise cu ei, de unde sti sa citesti?
- Am fost la scoala înainte sa înceapa razboiul si am continuat sa ma duc înca un an înainte sa fie interzisa pentru "siguranta copiilor".
- Sti cumva daca mai exista vre-un loc unde se mai preda, unde sunt înca educati copiii.
- Nu, dar îti pot arata liceul în care am învatat eu.
- Sa mergem.

Traversara orasul ajungând într-o zona întunecata. O zona unde abia se desluseau cladiriile. Fata îi urca pe un morman de moloz si le arata locul. Le arata muntii de moloz.
- Unde este scoala?
- Stai pe ea.
- Cum?!?
- Atacurile armatei au vizat scolile, spitalele, închisorile, sectiile de politie si centrele comerciale. Aici se aflau cei mai multi oameni. Erau singurele metode de a omorâ cu sutele.
- Si au reusit.
- Ce macel a fost, spuse presedintele privind nimicul care ramasese.
- Trebuia sa vezi ce a fost dupa. Primul an.
- Ce vrei sa spui?
- Ne marcau ca pe vite. Fiecare era însemnat pe piele în functie de avere. Cine avea mai mult traia mai bine.

- Si cine nu?
- Era sclav... spuse fata aratând arsura în forma de cerc pe care o avea pe umar. Barbatii care erau saraci nu puteau fi folositi pe post de sclavi ca fetele în schimb erau catalogati dupa ceea ce puteau face. Daca erau în putere erau omorâti. Daca erau slabi si fara forta erau lasati în pace. Oricum erau omorâti de alti oameni pentru mâncare. De obicei erau folositi împreuna cu ceilalti ca tinte vii.
- Cum ai supravietuit?
- Am avut prieteni. Daca erai prietena unui tip cu mai multe "cicatrici" erai lasata în pace. Am fost prietena unui astfel de tip. Asta la început pâna am aflat ca se omorau între ei pentru ca daca nu omorau ei pe ceilalti riscau sa fie omorâti.
- Supravietuia doar cel mai bun.
- Sa plecam de aici... acum! striga presedintele care porni spre limuzina. Un sentiment de groaza puse stapânire pe el. Vroia sa fie cât mai departe.

- XIII -

Drumul nu se mai termina. Presedintele îi tot spunea lui Fara Nume sa se grabeasca. Tot ce vazuse fusese mai mult decât se asteptase.
- În câteva ore ajungem în "Orasul Luminii", spuse Fara Nume.
- Unde este familia ta? întreba presedintele pe Fara Nume care conducea limuzina. Acum nu mai avea nimic de pierdut. Misiunea lui fusese încheiata.
- A murit în razboi.
- Si timp de aproape zece ani ai pus la punct acest plan.
- Acum un an mi-a venit ideea. Dupa ce sotia mea a fost...
- Dar ai spus ca a murit în razboi iar razboiul s-a terminat acum ze... Nu s-a terminat, spuse presedintele privind fata lui Fara Nume. Scuza-ma ca te întreb, dar cum de nu te-ai sinucis? Adica cum ai suportat pe lânga faptul ca ai locuit într-un oras de jos si faptul ca ti-a murit sotia. Nu ma întelege gresit, dar cu atâtea tentatii de a scapa de viata tu totusi ai ramas pentru a-mi arata lumea. De ce?
- Trebuia sa mor si eu. Eram împreuna cu cineva pentru a salva fetele dintr-un lagar. În timp ce eram plecat "Mascatii" au atacat adapostul în care sotia mea avea grija de fetele pe care le salvam. M-am întors si le-am descoperit pe toate moarte. Sotia mea era lânga ele. Tinea o fetita în brate. Le-au omorât fara mila.
- De aceea l-ai omorât si tu pe tipul acela fara mila. Acum te înteleg...
- Avea asta la gât, spuse Fara Nume care îi arunca un medalion presedintelui. Acesta îl deschise si vazu poza sotiei lui Fara Nume alaturi de poza acestuia. Era al ei. Il oferisem în ziua nuntii. Dupa ce-am vazut-o moarta am vrut sa mor si eu. Am fost la cei care scoteau creierele.
- Si cum a...
- Am o tumoare pe creier. Nu mi-ai luat creierul... sunt pe moarte. Am vrut sa merg la "Visatori" dar atunci mi-am adus aminte de planul pe care îl facusem cu sotia mea. Am vrut ca înainte sa mor sa fac ceva pentru aceste lumi de jos.
- Ai reusit.

- Nu înca, vreau sa-ti mai arat ceva. Cea ce înca face "Orasul Lumini". Singurul lucru prin care îsi mai anunta prezenta cu adevarat. Cel mai cumplit lucru care a existat si exista de zece ani în lumea de jos.

- XIV -

Accelera pornind pe strazi ce erau luminate si asfaltate. Tot mai multe strazi luminate. Ajunse în locuri în care erau semafoare iar asfaltul marcat. Undeva în fata era o cladire foarte mare. Una alba.
- Ce este aici? întreba presedintele care deschise geamul. Fata se apropie de cei doi privind de pe bancheta din spate. Inscriptia de pe cladire era imensa. Dar nu asta era ceea ce conta ci cea ce scria pe ea "Închisoarea generala a lumii de jos".
- Este ceea ce scrie acolo? întreba fata.
- Si mai mult decât atât. Pentru cei singuri si saraci este viitorul lor. Acolo au un pat, o masa si sunt în siguranta. Cine vrea sa capete astea trebuie sa omoare pentru a ajunge acolo.
- De asta sunt atâtea cadavre în fata cladirii?
- Se omoara între ei pentru a intra. Asta era mai demult. Acum cei care lucreaza acolo asteapta ca oamenii sa se omoare între ei apoi aduna supravietuitorii pe care îi aresteaza. Celor care le expira pedeapsa sunt aruncati în strada unde sunt sfâsiati de ceilalti.
- Ce-ar fi sa plecam de aici! tipa fata aratând spre un grup de oameni înarmati care se repezira spre masina. Fara Nume întoarse masina si porni în viteza. Grupul de urmaritori începura sa arunce cu obiecte dupa masina dar nu-i nimerira. Fara Nume era un sofer excelent doar condusese printre ruine aproape zece ani.

- XV -

Era cu masina în fata sparturi din zid. O îmbratisa pe fata apoi întinse mâna sa-l salute pe presedinte.
- Esti liber sa pleci, du-te.
- Vino si tu. Vei fi tratat de tumoare.
- Nu, vreau sa fiu alaturi de sotia mea. Am obosit sa supravietuiesc. Vreau sa ma odihnesc.
- Bine, dar tu vi cu mine, spuse presedintele luând-o de mâna pe fata. Sper ca tu nu ai nimic de facut?
- Nu.
- Sa mergem. Voi face tot ce pot pentru a repara tot raul creat. Nu-ti promit.
- Multumesc, spuse Fara Nume care se uita la cei doi. Astepta ca acestia sa treaca de zid apoi porni si el spre casa.

Mergea încet. Pentru prima oara, de când orasul lui devenise o lume de jos, el, mergea încet. Totul în jur era desprins din cele mai groaznice cosmaruri iar el vroia sa se trezeasca. Trebuia sa o faca pentru ca acolo îl astepta sotia lui.

- XVI -

Presedintele traversa în fuga straziile tragând-o pe fata dupa el. În câteva minute ajunsera la sediul conducerii si chema pe toti la lucru. Trebuia sa faca ceva, si foarte repede.
- Unde ati fost domnule presedinte? îl întreba cineva care era pe hol. Îl vedea pe presedintele care disparuse cu doua zile în urma traversând holul. Avea hainele rupte si murdare.
- Lasa asta, trimite toate trupele în orasele de jos si asigura securitatea celor de acolo. Trageti doar în cei care nu înteleg ca ati venit din "Orasul Lumini" cu gânduri pasnice si asta dupa ce s-a deschis focul mai întâi asupra voastra.
- Dar putem trage în tot ce mis...
- Daca faci asta te omor cu mâna mea. Si aduceti-l pe... Cum îl cheama? întreba presedintele pe fata pe care o tinea de mâna. Nu vroia sa-i mai dea drumul.
- Nu stiu. Nu l-am mai vazut în viata mea.
- Cautati un tip care are o limuzina. Nu o sa fie greu sa-l gasiti. Este singurul care are asa ceva.
- Si fata cine este? înteba omul.
- Este... tot ce-mi am dorit vreo-data, spuse acesta sarutând-o.

- XVII -

- Mai ti minte când eram tineri si profitam de fiecare luna plina pentru a sta pe plaja. Tineam picioarele în apa si priveam luna. Eram singuri pe plaja toata noaptea. Ne tineam unul în bratele celuilalt. Doamne ce vreau sa te tin în brate. În acele clipe ne era frica de moarte. Vroiam ca acele clipe sa fie eterne. Ce ironie, spuse Fara Nume zâmbind si punând poza jos, acum îmi doresc mai mult ca oricând sa mor. Vreau sa fiu cu tine. Totul, lumea, viata, tu, m-ati facut sa-mi fie frica de viata. Sa-mi frie frica sa traiesc mai departe singur. Fara tine totul pare imposibil. Acum tot ce vreau este putina liniste. Te vreau aprope. Trupele navalira prin gaura din zid. Erau câteva sute dar erau destul de bune pentru a face ceva. Conducatorii agentiilor de securitate se ocupau personal de Fara Nume. Pornira cu elicopterele în recunoastere gasind limuzina. Intrara cu forta în casa lui Fara Nume.
- Nu credeam ca o sa-mi fie asa greu fara tine, spuse Fara Nume si se întinse pe jos privind poza care cazu de pe masa. O privea pe sotia lui. Zâmbi închizând ochii. Nu-i mai auzi pe cei de la securitatea "Orasului Lumini" care intrasera în camera izbind biroul. Nu-i mai auzea si nici nu-i mai simtea când îl zgâltiau pentru al trezi. El dansa cu sotia lui. Nu-i mai era frica de viata.